

Paul Fournel: Regények

Regény 1

Ez egy férfi története, aki találkozik egy nővel, és beleszeret. A találkozásra egy szimpatikus külkerületi bárban kerül sor, amiből akad még néhány Párizs népszerű negyedeiben. Első pillantásra tudja, hogy ez ő, az ő Amélie-je. Szépnek látja, mint a reggelt, frissnek, mint a harmatot, vidámnak, mint egy ünnepet. Elkezd udvarolni neki, hagyományos módon, de némi fantáziával. Ajándékoz neki egy csokor virágot, amit a nő a bisztró asztalán felejt. Bonbont hoz neki, amibe épp hogy belekóstol. Egy zaklatott kávéházi pincér két pohár pezsgőt hoz nekik, amittől kicsit elveszítik a józanságukat...

A nő kéreti magát, ahogy illik, aztán hagyja, hogy megcsókolják egy nagy ház sötét kapualjában.

A férfi az örömtől eszt vesztve hazarohan, hogy megossa a boldogságát a házmesternével, és hogy rábízza a papagáját arra a néhány napra, amíg elutazik újdonszerelmével.

Íme, újra ők, a La Manche-csatorna partján, a szerelem felfedezése közben. A férfi átöleli a nőt, és a nő is átöleli a férfit, a kifáradásig, bár a nő néha egy csipetnyi fásultsággal hagyja, hogy megöleljék, és ez felhőssé teszi a tekintetét. A férfi érzi, hogy valami rejtély súlyát, egy titok terhét cipeli.

Egy este, midőn a Nap a tengerbe hull, a nő bevallja, hogy egy kisgyermek anyja, akit dajkaságba adott, és akinek nincs papája. Egy könnycsepp folyik végig finom arcocskáján.

A férfi egy szempillantás alatt dönt: azonnal látni akarja a gyermeket. A nő tétovázik, emészti magát, sokat sír. Távoznak.

Íme, egy sötét munkástelepen látjuk őket viszont. Miután sokáig tétováztak a teljesen egyforma házak között, belépnek egy félhomályba merült ocsmány lakásba. Minden mocskos és rendetlen. Egy kócos hölgy egy rémült tekintetű, már ordítani se képes kis emberke szeme láttára szenved el egy részeg férfi ütlegeit.

A férfi felháborodik. A nő siet, hogy felvegye a gyermeket. A részeg közbelép. Lökni kell neki valami stekszet, hogy elengedje a kölköt. Vita következik: a részeg fenyegetően emel egy piszkavasat a gyerek fölé. A hárpia az ifjú anyára ront és vegzálja. A férfi beleveti magát a kavardásba, megragadja a gyereket, egy piszkavassal a fejére sújtanak, és ő támadója ellen fordítja fegyverét.

A részeg a földön, szívében egy piszkavassal, kócos özvegye mellette térdel. A gyermek az anya karjai közt, akit kezénél fogva húz el a férfi. Mindhárman elmenekülnek.

Az életük hármában a férfi apró lakásában alakul ki. Nem gond nélkül, mivel a nő nem jön ki jól a házmesternével. A fia allergiás a papagájra, de a házmesterné nem akarja tovább őrizgetni. A gyermek gyakran szótlan, magába zárkózó.

A férfinek gyakori emlékezetkiesései vannak a fejére kapott piszkavasütéstől.

Az életük mégis látszólag nyugodt mederben folyik, és ő boldog a feleségével és a kisfiával. Rendszeresen dolgozni jár, mígnem egy este kopognak az ajtaján. Kinyitja. Két rendőr áll a tornácon.

Regény 2

Ez egy lányanya története, aki ideje legsötétebb részét a párizsi külváros egyik ocsmány bisztrójában tölti. Teljes napokat fecsérel el ott egy kis fekete előtt, szomorúan szemezve a helyi kocsmatöltelékkel, hogy kitöltse valahogy a hétvégéit. Gyerekét egy nyomorult (Hugo) házaspárra hagyja, akik kipumpálják belőle a maradék kis pénzét is. A gyermek apja eltűnt, és a nő nem is teljesen biztos benne, hogy kiről van szó. Volt választék.

Egy baljós estén egy férfi lép be a bárba, odakönyököl a pultra, és hirtelen észreveszi őt. A tekintete megváltozik. A nő nevet magában a hatáson, amit látványával elért.

A férfi félénken közelít hozzá, és kamaszmódra udvarolni kezd neki. Virágot hoz (utálja a virágokat, mindig kiújul tőlük az allergiája), bombont ajándékoz neki, amivel viszont ő nem akarja elrontani az alakját. Kedvesen szól hozzá. Irtó béna. Nem találja valami vonzónak, viccesnek meg pláne nem.

Tényleg nincs kedve hozzá, de hosszú vonakodás után hagyja, hogy megcsókolja a szomszéd ház kapujában. A férfi alig mer hozzáérni.

Azt javasolja neki, hogy töltsenek el két napon a tengernél, és a nő nem mond nemet, mert ritkán van alkalma kirándulni otthonról.

Ott helyben, a kis garniban, a férfi felajzottnak látszik, a nő viszont csak hagyja magát. Hozzászokott. A kerti virágok és a frissen nyírt gyepek könnyeket csálnak ki a szeméből. Szórakozottan a fiáról kezd beszélni, ahogy minden alkalmi szeretőjének szokott, abban a reményben, hogy kised belőlük némi pénzmagot az eltartásra. A férfi felgerjed, és mindenáron meg akarja keresni a gyereket.

A nő megpróbálja fékezni a hevületét, de semmi sem segít. A nőnek fogalma sincs, hogy mit fognak kezdeni a sráccal Párizsban. Titokban telefonál a nyomorult nevelőknek, hogy izmos fogadtatással készüljenek, ha továbbra is igényt tartanak az eltartásért járó pénzre.

Megérkeznek a munkástelepre, a kiskrapek reszketve vonyít, a nyomorult nevelő hadonászik a szikrakaparóval, a vénasszony tépi a haját. Kicsit túlzásba esnek. A nyomorult nevelő rácsap a fickó fejére, mire ez a nagydarab tutyi-mutyi alak fúriává változik, és kilyukasztja a másik pocakját. És már mennek is, a kissráccal együtt.

Az életüket Párizsban a pasi lakásában rendezik be. Kizárt, hogy megtartsák azt a szörnyű papagáját. Maradjon csak az utálatos kanárral a borzalmas házmesternél. A fiatalasszony leteszi a srácot a házmesterné fürkájében, amint a fickó kitette a lábát, és visszamegy a kocsmájába, hogy keressen egy kis zsebpénzt. A fiú látja, hogy amikor visszajön, zaklatott képét vigyor hasítja kétfelé. A nő azt olvassa az újságban, hogy a rendőrség a piszkavasas gyilkosság ügyét lezárta, megállapítva, hogy „részegek egymás közötti leszámolása” történt.

Ez a konklúzió egyáltalán nem tetszik neki. Hogyan fog megszabadulni ettől a szerelmes pasitól, aki tapad rá és mindenféle módokon magához akarja édesgetni a fiát?

Múlnak a hetek, és egy áldott délutánon, a biztróban szemezni kezd egy seszínű esődzseki pasással. Bevonszolja a szomszéd kapualjba, és a pasas, miközben gyömöszöli, bevallja neki, hogy felügyelő. „Tudnék mesélni magának valamit, ami biztosan érdekl” – feleli a nő két sóhajtás között.

Regény 3

Ez a történet Párizs népszerű negyedeinek egyik utolsó házmesternéjéről szól. Egyikéről azon ritka példányoknak, akiket még nem váltott fel a kapukód. Hüen fürkéje őrhelyéhez, a ház, a negyed összes lakóját látja elvonulni maga előtt. Az élet csak morzsákban jut el hozzá: az emberek jönnek és mennek, apró események alkotják mindennapjainak kirakós játékát. Azokból a töredékekből rekonstruálja ennek meg annak a történetét, amiket az élet nyújt neki.

Mindennap siránkozik, hogy szerelmeslevelet kell felcipelnie az emeletre az ő beteg lábaival, neki, aki istentudja mióta magányosan él. Panaszkodik a lépcsőházi zaj miatt, ügyel azokra a szállítómunkásokra akik hoznak valamit, és feltartóztatja azokat, akiknek az arca nem ismerős neki, mielőtt felmennének az emeletre. Tud kellemetlenkedni a nagypofájúaknak, és tud kedves lenni azokkal a bérlőkkel, akik fel- és elismerik az erényeit.

Örömét, bánatát és felfedezéseit megosztja a kanárijával, aki a ketrecében a portásfülke előtt füttyörészik. Meg merne esküdni, hogy mindent ért ez az állat!

Egyszer csak úgy tűnik, mintha a harmadikon lakó úr nyugodt kis élete kizökkenne a szokott kerékvágásból. Dudorászik miközben felmegy a lépcsőn, először egy csokorral a kezében jön

viszra, aztán egy doboz bonbonnal... A házmesternén nagy izgalom vesz erőt, a dolog szerelemtől búzlik. „Végre egy szerelmes a házban,” – szól a kanárijához – „újra színes lesz a világ.”

Az a bizonyos úr egy szép sárga nyakkendővet vett föl. Már nem hordja a kopott pulóverét. Tessék, most öltöny van rajta. „Szíve hölgye biztos magasabb körökben forog!”

És egyszer egy reggel a fürkhöz siet, kezében a papagájával. „Vigyázzon rá néhány napig, kérem, szerelem vagy halál, nincs más választásom! Jól ki fog jönni a Maga kanárijával.”

Elfogadja a madárhintát a romantika nevében, elkéri a használati utasítást, és figyel, ahogy a bérlője dalolászva elviharzik.

„Vannak, akik szerencsések” – mondja a papagájnak, aki így felel: „Nem annyira!”, olyan kellemetlen hangon, hogy a kanári a fölére tapasztja a szárnyait.

Az épületben helyreáll a megszokott rend, egészen addig az éjszakáig, amikor az a bizonyos úr hazajön, zilált hajjal, egy fiúcskát szorítva a keblére, és valami üres tekintetű nőt vonszolva maga után. A házmesterné a kulcsot nyújtja felé és kéri, hogy vigye föl a papagáját. Túl későn, már a másodikon járnak.

Az új bérlő rosszféle nő. A házmesternének nem sok idő kell hozzá, hogy erről meggyőződjön. Nem akarja visszafogadni a papagájt, és amint a kedves úriember munkába megy, ő elszelel, a kölyköt meg otthagyja a fürkhöz. A házmesterné nemigen szól rá semmit, mert a kölyök mindig egy nagy bankóval és kedves mosollyal érkezik. Az ember úgy tud ragaszkodni ezekhez a kissrácokhoz.

A kapu tornácán álldogál, hogy szemével követni tudja a nőt. Sokért nem adná, ha tudhatná, hol tölti a napjait.

Egy nap korán reggel két rendőr érkezik. Megmutatják neki az igazolványukat és megkérdezik, hányadikon lakik az úr. Negyedóra múlva visszajönnek az úrral és a hölgyvel. A kissrác bőgve jön le a nyomukban, és becsusszan a fürkhöz.

„És mi lesz a kölökkel, majd én nevelem föl?! – kiabálja a házmesterné az ajtó tornácán, és nézi, ahogy a furgon elhajt.

„Nem annyira!” – felel a papagáj.

Regény 4

Ez egy kanári története, aki egy portásfürkhöz él és énekelget Párizs egyik népszerű negyedében, egy tipikus mérsékelt éghajlati vidéken élő kanárié, egy 50x30x30-as kalitkában. Ő egy házmesterné-kanári, kalitkáján hímzett takaróval.

Napjai egymásra következnek és egymásra hasonlítanak, legalábbis a külső szemlélő számára: magreggeli, friss víz, csicsérgés a kávéja fölé hajoló házmesternével. A napi első kapcsolatfelvétel a galambhálózattal és a verébhálózattal. Információcsere az aznapi átvonulásokról: gólyacsapat V alakban Dél felé, egy másik V nyári ludakból. Azt rebesgetik, hogy egy szarkacs család véglegesen beköltözik a szomszéd ház tetejére. Máskülönből semmi különös, kormos varjúk, barátcinegék, csilpcsalp füzikék és sövényármányok, szóval a szokásos társaság.

Míg a házmesterné a lépcsőházban van, a kanári a szárazcsonton, legértékesebb szerszámán finomítja a csőrét. A formáján, a csúcsán, a hegyén dolgozik. A tökéletes trombitát készíti belőle, amely lehetővé teszi, hogy kibocsássa utánozhatatlan hangját, mely átüti az épület falait, lyukat váj az ablakokba, és felhatol a madarak országának csúcsáig. A szabadságát.

Életének nagy eseménye „Nem annyira!”-papagáj érkezése. Egy nap az úr a harmadikról beront a szörnnyel, és leteszi két lépésre a kettőtől. Ami sok az sok. Az ocsmány állat szabadon mozoghat a hintáján, csak egy apró láncocskát van a lábára kötve. Zöld és piros, fenyegető a külseje. Butának néz ki. Ha a lehető legmesszebb nyújtózik a láncán, el tudja érni a kanári magtartalékát, aki ezt nagyon utálja. Buta és tolvaj.

Hozzá kell tennünk, hogy a papagájok nem beszélnek madárnyelven, így egy köztes világban léteznek, egy értetlen és meg nem értett világban.

Feszült hangulat telepszik a fülkére.

A kanári aktiválja az egész hálózatát, hogy nyomon kövesse a papagáj gazdáját és sietesse hazatérését. A sirályok a tengerparton látják. A kalapján könnyítenek magukon. Egy bagoly Északról jelent, ott figyel őt, és odatelepszik egy munkásbarakk ablakának peremére. Amit lát borzalommal tölti el, és éles visításokat hallatva belerepül az éjszakába.

A férfi egy nővel és egy gyerekkel tér vissza. A kanári egy nyelet reményhez jut. De jaj, nem veszik vissza a szörnyet, „Nem annyira!”-t.

Háborús időszak következik, melynek végéig a papagáj marad, a házmesterné támadásai ellenére.

A fecskéhálózat, amely közvetlen kapcsolatban áll a rendőrséggel, figyelmezteti a kanárit, hogy melegsik a pite a harmadikon lakó úr számára. Igazi pech. Mit csinálnak a papagájokkal bebörtönzés esetén? Ítéltetik-e őket ugyanarra a büntetésre, mint a gazdájukat? „Nem annyira!” – ordítja bután. A kanári fokozottan stresszes időszakot él át, olyannyira, hogy már az életéért is aggódnak. Elveszti az énekkedvét, tollai elsűrűlnek, és pörögve hullnak kalitkája mélyére... Ki szabadítja meg ettől a veszedelemtől?

A kisfiú! Mindenkitől elhagyatva a portásfülkében nyavalyog megállás nélkül. „Meddig lesz oda anyu? Egy hónapig? Egy évig?” és a papagáj mindig ugyanazt válaszolja neki: „Nem annyira!” A reményvesztett fiú bosszúból jól behúz neki jobbegyenest, amitől kipurcan. A kanári újra megleli a békéjét, a hangját és a szép sárga öltözékét.

Regény 5

Ez a történet egy ismeretlen apától származó kisfiúról szól, akinek anyját és mostohaapját börtönbe vetették, amiért kiragadták őt egy kínzópáros karjai közül, akiknek a gondjaira volt bízva.

A fiú, aki jelen volt az egész veszekedés alatt, és aki látta a szikrakaparót a gonosz bácsi szívébe döfve, az erőszak jegyében született. Oktondi, zárkózott, vad. Egy szemét kis srác. Letartóztatásuk napján az anyja és az új mostohaapja a házmesternénél hagyják, ennél a borzalmas kövér picsánál, akinek egy félig kopasz kanárija van.

Amikor megkérdezi, hogy anyukája mennyi időre ment el, a papagáj ostobán csak annyit felel: „Nem annyira!” Jobbjának egyetlen reflexmozdulatával elküldi a papagájt a másvilágra. Egy pillanatnyi csönd támad. A kanári újból énekelni kezd. A gyermek térdre hull a zöld holttest előtt, kezét a feje köré fonja, és egyik pillanatról a másikra elhatározza, hogy jó fiú lesz.

Néhány héttel később találkozunk vele. Engedélyt kért Házmesternémamától, hogy meglátogassa az anyját a börtön kijáratánál. Anyját tudniillik, egy a rendőrséggel kötött titkos alkunak köszönhetően, néhány heti fogság után kiengedik. Megöleli anyját ott a járdán, olyan erősen szorítja a karjai közé, hogy anyja kénytelen kibontakozni az ölelésből. Érdeklődik majdnem-apukája felől, és megígéri, hogy hűségesen írni fog neki, minden héten. Anyja megkönnyebbül, amikor megtudja, hogy otthon már nem várja őket semmiféle papagáj.

Újra a fiút látjuk, néhány évvel később. Szépséges kamasszá vált, akiből sugárzik a jóság. Karját nyújtja anyjának a Prison de Santé kijáratával szemközi járdán. Eljött a nagy nap. Majdnem-apukája kiszabadult. Anyukája pofákat vág, de ő tudja, hogy ez nem tart sokáig.

A családi asztal körül ülnek, és a fiú elmeséli, hogyan küldte le két hóhéra kisgyermekkorában szénért a koromfekete pince mélyére, pedig a lakást már régóta gázzal fűtötték... Ennek ellenére a szünidőben visszatért a munkástelepre, és meghatódott, amikor találkozott hóhérnőjével. Jó lett és kedves, és ráadásul szerényen álldogál a bejárati ajtó mögött barátnője, Házmesternémama társaságában, és talán jó lenne hazavinni őket egy a teljes családot egybegyűjtő találkozóra.

Néhány hónappal később, épp miután megkapta kitűnő bizonyítványát, füttyörészve indul haza. Házmesternémama csak úgy, elhaladtában, odaad neki egy részére küldött levelet. Felmegy, és gondosan felnyitja a konyhaasztalon. Belül egy lap, újságból kivágott betűkkel, aláírás és minden egyéb nyom nélkül. „És mi van ha az anyád adta fel a mostohádat a zsaruknak? Bizonyítékom van rá.”

Kezét a feje köré fonja. Az anyja egy mocsadék? Bosszút kell állnia a mostohaapjáért? Meg kell mentenie az anyját minden ellen és mindezek ellenére? Le kell rántania a leplet? Mi a jobb, hol leleskedik a legnagyobb gonoszság? Koponyájában vihar dúl.

Regény 6

Ez a történet egy melankolikus pincérről szól, aki egy szutykos kis bisztróban dolgozik Párizs egyik népszerű negyedében. Egy sorstalan pincérről, amiből annyi akad. Ez egy lassú történet. Egy pincérről szól, aki a kávéház mélyén törölgeti a poharakat, és nincs egyéb dolga, mint álmodozni. Tudja, hogy ő az utolsó a fajtájából, az utolsó mohikán, és együtt fog elpusztulni a rohadt ivójával, ahová csak vén tekejátékosok járnak, akik eztán majd átszoknak a következő talponállóba. Szenvedélyes érdeklődéssel figyeli a Sacré-Coeur fölött vonuló felhőket, és hosszan írja le őket, unalmas pontossággal, ami csak még mélyebb melankóliába taszítja. Gomolyfelhő, báránfelhő, zivatarfelhő, fátolyfelhő, ott vonul el mindegyik, lassan.

Egyetlen napsugara a hölgy, aki ott tölti a nappalait. Egérléptekkel közeledik, és mindig ugyanoda ül le. Szerinte ő a világ legszebb hölgye, és ezért nem meri megszólítani. Ezerszer próbált leírni neki egy első osztályú gomolyfelhőt, odavinni őt az ablakhoz, de mindhiába. Ő örökre az elérhetetlen szépség marad.

Hiába veti latba minden szexuális szándékát, amikor szertartásosan megkérdi tőle, mint mindig, „A szokásost?”, semmi se használ. A nő észre sem veszi.

Az összes többit ellenben kitartóan kémleli. És semmit sem bíz a véletlenre. Alkalmi prostituált. Amikor eltűnik, a pincér mindig a hátsó ajtóhoz siet, hogy elkapja azt a pillanatot, amikor letapiztatja magát a kapualjban. Minden alkalom egy-egy tördőfés.

Még ezt a fajta szerelmet se tudja felajánlani neki. Nem méltó rá egyikük sem. Zavarodott leveleket küld neki, amiket nem ír alá. Rázúdítja szerelmi viharait, vágyhullámaid, szenvedélyfelhőit. Mindhiába.

Fehérmályvás unalom lengi be életét, semmisem halad, se előre, se hátra. Fogja magát, és fülelni kezd, nyomozni, mindent meg akar tudni a nőről. Kiolvassa az újságokat, mindent a botrányokról, a társasági életről, a gyilkosságokról. Beszélget az arra járó rendőrökkel. Találgat, kiszínezi, rájön. Most már biztos forrásból tudja, hogy a nőnek van egy fia, akit magára hagyott. Kitalálta, hogy a srác, aki alig mert hozzáérni a kapualjban, belezúgott. A házmesterné, miközben a kávéját kortyolgatta, elmondta neki, hogy a tengerpartra mentek. Követte a munkástelepi tragédiát. Tudja, hogyan döfte át a piszkavas a fickó hideg szívét. Tudja, milyen végtelen szomorúság rejtőzik a nehéz szerelmekben. Tudja, kinek a kezében volt az a bizonyos piszkavas. Amikor olvas a felhőkből, látja a gyerek zaklatott tekintetét. Tudja, hogy az esőkabátos férfi, aki a lány szoknyája alá nyúlt, rendőr. Tudja, hogy neki ez így már túl sok.

Tudja, hogy leszállt az éj. Szavakat vág ki az újságból, egy fehér lapra ragasztja őket, bélyeget ragaszt a borítékra, a borítékot a postaládába dobja. Igazi dögkeselyűnek érzi magát, és benyel egy egész doboz Seduxent.

Regény 7

Ez a történet egy Párizs egyik népszerű negyedében egy kis kávéház asztalán hagyott virágcsokorról szól. Egy kis virágcsokorról, amelyet az utcai árusok szoktak kínálgatni. Kerti árvácska, ibolya, szagosbükköny. Egy csokor, amit egy nyiladozó szerelem hevében ajándékoztak, egy csokor, amit az ölelés sürgető kényszerében ott felejtettek.

Egy csokor, amit a melankolikus kávéházi pincér összeszed, és szórakozottan egy pohárba tesz, rá a pultra.

Ez az a csokor, amit a fiú ellop a pultról, amikor eljön, hogy apját elszakítsa az utolsó likőrjétől. Ez az a csokor, amelyikről a fiú ujjaira csöpög a víz, miközben hazafelé tart. Ez az a csokor, ami

felderíti az anya arcát egy pillanatra, mielőtt a részeg apa ajtókeretben feltűnő megnyúlt arca újból szomorúsággal töltene el.

Ez az a csokor, amit az anya másnap reggel az udvarra dob, miután a fiúcska iskolába ment, mert allergiás a virágporra, és különben is van elég oka a sírásra.

Ez az a csokor, amit a házmesterné fölszed, azzal a szándékkal, hogy kidobja a szemétkébe, miközben szidja a rendetlen lakókat.

Ez az a csokor, amit egy pillanatra letesz a fülke asztalára, csak amíg megjön a postás a levelekkel.

Ez az a csokor, amit egy pillanattal később megtalál, és egy pillanatra az orra alá dug.

„Büdös”- mondja a kanárijának.

„Nem annyira!” – feleli a papagáj.

Ez az a csokor, amit fejjel lefelé felakaszt egy házmesterné egy kanári kalitkája alá, száradni. Ez az a csokor, amelyik a saját tengelye körül forogva szárad.

Végül is ez az a szárazvirágcsokor, amit alig valamivel letartóztatása előtt helyezett anyja sírjára egy jó és nagylelkű fiatalember. Épp most ölte meg őt különös kegyetlenséggel, hogy megmentse gyilkos mostohájának elárult becsületét.